

der skal gjøres, end at Befolkningen i det Hele har Indskyldelse derpaa; det kan jeg ikke brevide Nogen. Men jeg maa ønske, at den Slags Opfattelser, naar de komme frem, komme klart frem og navnlig ikke — saaledes som det hyppigt er Tilfældet med Politikere fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører — sættes i Forbindelse med den forslidte og høist uberettiget brugte Frase, at man vil værges Landets Forsætning.

Formanden: Den ærede 1ste Landstingsmand for 11te Kreds har begjært Ordet. Forinden jeg giver ham Ordet, skal jeg kun gjøre den almindelige Bemærkning, at det næppe vil være sundt i sig selv saa lidet som stemmende med vor Sædvane at gaa videre i en personlig Drøftelse af en fremragende Mand i vor Midte. Jeg siger dette ikke netop overfor det ærede Medlem, der nu faar Ordet, da jeg ikke just antager, at han vilde gaa videre ad den Vej, men jeg vil i det Hele taget sige overfor Forhandlingens Fortsættelse, at det aabenbart vilde være heldigt, om man var noget mere nøieregnende med de Grændser, som man affikker for sine Udtalelser her i Salen i Dag.

Styr: Jeg har saa meget lettere ved at holde mig efterrettelig, hvad den ærede Formand nu har tilraadet os, som det er min Overbevisning, at en Debat som den i Dag i Grunden ikke fører til noget Resultat. Det er klart, at naar Anstuelserne staa saa skarpt overfor hinanden, kan der kun blive Tale om Udvejling af Meninger, uden at man kan vente noget praktisk Udbytte. Naar jeg har begjært Ordet, er det egentlig ogsaa kun for at gjøre en kortere Bemærkning i Anledning af et enkelt Udtryk, som den ærede sidste Taler brugte. Han talte om, at Tilstanden i Frankrig var en saadan, at hvis der dernede kom en lignende Styrelse som her, vilde man der komme til at slaas indbyrdes. Det ærede Medlem maa undskyldes, men jeg tror ikke, at han kjenner Noget til Forholdene i Frankrig. Hvis han kjendte Noget til dem, vilde han ikke tale, som han gjør. Jeg har tilfældig været saaledes stillet, at jeg levet temmelig længe i det Land; jeg har levet der et Aarstid i min Ungdom og ogsaa havt Leilighed til at besøge det et Par Gange før ikke saa lang Tid siden, og hvad jeg har set, er kun Tilbagegang i det Land — jeg siger det med Beklagelse — fra den Tid, jeg første Gang var der som ung Mand, og til nu. Da jeg var der første Gang, færdedes man intet Sted saa sikkert og saa roligt som i Paris' Gader. Men da jeg var der sidste Gang, gav den danske

Gesandt mig det Raad ikke at gaa ud om Aftenen uden at være bevæbnet. Jeg tror, at det maa være tilstræffelig til at vise Tilstandene der, og at en Forsætning som Frankrigs er Noget, som vi ikke maatte ønske at eftertrage. Da jeg nu har faaet Ordet, maa det være mig tilladt at gjøre endnu et Par Bemærkninger. Hvor glad jeg end var ved Meget af det, jeg hørte af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Bloug), var der dog Noget deri, som jeg for mit Bedkommende ikke kunde slutte mig til. Jeg kan, som det hote Ting vil vide af mine Udtalelser forleden Dag, ikke slutte mig til det, han talte om Fernbaner. Jeg tror virkelig, de have en saa stor Betydning for vort Land, at vi maa være villige til at bringe Offre, endogsaa store Offre i den Retning. Jeg kan heller ikke slutte mig til det, han sagde om vor Neutralitet og om Betydningen af Kjøbenhavns Befæstning for Neutraliteten. Jeg vil endvidere benytte Leiligheden til at udtale, hvad jeg for mit Bedkommende anser for at være det, som først og fremmest maa betones, naar der er Tale om Kjøbenhavns Befæstning, og det er dette, at naar det danske Folk eller den Del af det danske Folk, der ønsker at faae Kjøbenhavn befæstet, nærer dette Ønske, betragter det som en Livsag for Danmark, er det ikke, fordi vi ville blandes ind i Europas Forviklinger, ikke fordi der næres noget Ønske om Krig, men netop fordi vi mene, at det er den bedste Maade til at holde os udenfor europæiske Forviklinger, den bedste Maade at hævde vor Neutralitet paa. Jeg tror, at vor Neutralitet virkelig er mere udsat, end den ærede Taler antog, og jeg tror, at der netop af den Grund er Anledning til at lægge Vægt paa Kjøbenhavns Befæstning. Maaſte maa det være mig tilladt endnu at gjøre en Bemærkning med Hensyn til Befolkningen, de 80 Millioner Kr. Lad være, at det koster saa Meget, og 80 Millioner Kr. er mange Penge, det indrømmer jeg, men jeg ser ikke, at det skulde være saa stor en Sum, at den skulde være uoverkommelig for Danmark at betale for at fikke sin Hovedstad. 80 Millioner Kr., hvor meget er det i Virkeligheden, naar det fordeles paa vort Land? Jeg vil her slet ikke tage Kjøbstæderne med; lad os blot se paa den Del af Landet, der driver Agerbrug. Hvis jeg ikke tager feil, har Danmark ialt 300,000 Tdr. Hartkorn eller saa omtrent — vi tage slet ikke Hensyn til Byerne, og de komme dog til at betale deres Andel — og fordeles saa Udgiften, bliver det 300 Kr. pr. Tønde Hartkorn. Ja, mine Herrer, jeg vil spørge dem iblandt Dem, der ere Landbrugere, hvortil De anslaa Forskjellen mellem en god og en